

Diákmunka a csoki és a sajtfondü hazájában

Szeretném röviden elmesélni nektek életem egyik legjobb nyarának történetét. Lehetőségem adódott, hogy részt vegyek egy négy hónapig tartó tanfolyamon és munkán Svájcban, azon belül is Luzernben.

Az egyik tanárom már 2016 szeptemberében értesített minket erről a programról, amely azonnal megmozgatta a fantáziámat, ugyanis régóta szívem vágya volt, hogy láthassam Svájcot.

Az utazás mellett és ellen természetesen nagyon sok érv sorakozott fel a fejemben, amelyeken aztán hónapokig agyaltam. Mellette szólt, hogy megismerhetek egy teljesen más országot és kultúrát, belecsöppenhetek a munka világába, és persze elsajátíthatom a helyi nyelvjárást is. Ezenkívül már régóta meg akartam látogatni Luzernben élő rokonaimat is. ☺ Persze, azért tudtam ellenérveket is felhozni, mint például négy hónapig távol a családomtól, a barátaimtól, vagy az iskolában való lemaradástól, a hirtelen nyakamba zúduló önállóságtól való félelem.

A felvételi elbeszélgetésre 2017 februárjában került sor, melynek során találkozhattam és beszélgethettem kicsit ennek a programnak a vezetőjével. Ezt követően egy tesztet kellett kitöltenem német nyelven, hogy miért is lennék alkalmas erre a munkára, és mennyire tudom kezelni a honvágyat. Két nap múlva jött az e-mail: „Kedves Dolóresz, 2017. június 10-től 2017. október 10-ig mehetsz Svájcba.”

Vegyes érzésekkel hívtam fel a szüleimet, akik mindvégig támogattak, és biztattak erre az útra. Gyorsan el is repült az idő, és már a Zürichbe tartó vonaton ültem édesapámmal június 10-én este.

Először két héten keresztül egy tanfolyamon vettem részt Luzernben, a Bhms iskolában, ahol elsajátíthattam a vendéglátás alapismereteit és a svájci nyelvjárást, illetve ezt a gyakorlatban is alkalmazhattam. Magyarországról, Csehországból és Szlovákiából voltunk diákok, és ezalatt a két hét alatt szert tettem mindhárom országból új barátokra. A tanfolyamot egy vizsgával zártuk, majd másnap utazhattunk a kijelölt gyakorlati helyünkre. Erről a helyről már május környékén tájékoztattak minket e-mailben. Annyira jól szervezett volt ez az egész tanfolyam, hogy az összes diák útját a munkahelyre az iskola szervezte meg, és még a jegyeket is megvette.

Jómagam vonattal utaztam Luzernből Meiringenbe, majd onnan egy úgynevezett Postbusszal a Hotel Steingletscherbe. Ez egy 2224 méter magasán található hotel és étterem.

Az itt töltött három és fél hónapom alatt nagyon sok mindent tanultam. Dolgoztam szobalányként, pincérként, és néha még a konyhában is segítettem. Naponta 7-8, de volt, hogy 12 órát is dolgoztam, cserébe viszont több szabadnapot is kaptam egy héten, amelyet magyar, cseh, német és portugál munkatársaimmal tölthettem.

Bejártam a csodálatos környéket, több várost is meglátogattam, mint például Bern, Brienz, Interlaken. Megtapasztalhattam, milyen az, amikor augusztusban arra ébredsz, hogy hó borítja az egész tájat. ☺

Egy átlagos napirendem: 8-9 körül felébredtem (ez a munkabeosztástól függött), majd 11-kor ebéd, és 17:30-ig (vacsoráig) munka. Vacsora után, amikor pincér voltam, még úgy körülbelül este 10-11-ig dolgoztam. Ha a főnököm tudta, hogy sok lesz az aznapi munka, kaptam napközben 2-3 óra szünetet, amelyet általában pihenéssel töltöttem. Munka után az étteremben maradtam munkatársaimmal, kártyáztunk vagy beszélgettünk (természetesen németül).

Félelmeim nem igazolódtak be, szinte alig volt honvágyam (a skype sokat segít ☺), és rengeteget önállósodtam. Magamra mostam, vasaltam, intéztem az ottani bankszámlámat, papírjaimat. Magabiztosan kommunikáltam az ottani emberekkel, akik amint észrevették, hogy nem helyi vagyok, kedvesen átváltottak normális németre.

Hála ennek a nyárnak, annyira megtetszett ez az irány, hogy pozitívan és magabiztosan tekintek a jövőmre. Mindenkit biztatnék, ha lehetősége adódik egy ilyen vagy hasonló programban részt venni, ne habozzon, ne féljen (!!!), vágjon bele! ☺

*Csóka Dolóresz (Krúdy)
csoka.dolli@gmail.com*

